

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У 2155//10(2007)
14.04.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јаноша, чланова већа, са судијским саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца К. Де. и Љ. Д., обоје из Л., улица број, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско – правне послове, ради поништаја решења бројод 16.11.2007. године, са заинтересованим лицем Д. П., из Л., улица број, у предмету изузимања грађевинског земљишта, у нејавној седници већа одржаној 14.04.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско – правне послове, ради поништаја решења број од 16.11.2007. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца изјављена против закључка Општинске управе за имовинско – правне послове општине Л. број од 15.01.2004. године, којом је одбачен захтев тужилаца за обнову поступка и поништај правоснажног решења СО Л. број . Од године.

У тужби, поднетој Врховном суду Србије, тужиоци оспоравају законитост побијаног решења због битних повреда правила поступка. Истичу, да су захтев за понављање поступка поднели на основу члана 239 став 1 тачка 2 Закона о општем управном поступку, те да се у смислу члана 242 став 4 истог закона предлог за понављање може поднети и после протека од 5 година, то је исти несумњиво

благовремен. Стога се првостепени орган морао упустити у расправљање основаности таквог предлога, и утврдити да ли су наводи тужилаца да је решење донето на основу лажних исправа основани или нису. Предложили су да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу достављеном Врховном суду Србије, остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Д. П. из Л., у одговору на тужбу предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Тужба је поднета поштом препоручено Врховном суду Србије дана 24.12.2007. године, која је заведена под судским бројем У 10489/07, па како о истој није одлучено до 01.01.2010. године, Управни суд је преузео предмет на одлучивање у складу са одредбом члана 77 став 1 Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09) у вези члана 29 став 1 и члана 89 и 90 став 1 Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС”, број 116/08 и 104/09).

По разматрању списка предмета ове управне ствари, оцени навода тужбе и одговора на тужбу туженог органа, Управни суд је нашао да је тужба основана.

По оцени Управног суда, основано се тужбом тужилаца указује на незаконитост решења туженог органа. Ово са разлога што је тужени орган доносећи оспорено решење повредио правила поступка. Образложење оспореног решења је мањкаво и у супротности са одредбом члана 199 став 2 Закона о општем управном поступку, с обзиром да се у истом само наводи текст образложења претходно донете пресуде Врховног суда Србије у овој управној ствари У 6572/06 од 09.08.2007. године, којом је уважена тужба и поништено претходно донето решење туженог органа са разлога што је оспорено решење потписао помоћник министра, за кога из прописа на које се тужени орган позвао у уводу оспореног решења не произлази такво овлашћење, те су, по налажењу тог суда у проведеном поступку учињене битне повреде правила поступка. Тужени орган се у извршењу наведене пресуде у образложењу решења супротно одредби члана 61. ЗУС-а позива и на разлоге који нису били наведени у тој пресуди. Оспореним решењем повређена је одредба члана 199 став 2 ЗУП-а имајући у виду да тужени орган у образложењу оспореног решења не наводи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућује на решење како је то дато у диспозитиву.

Такође из образложења закључка првостепеног органа се види да је предлог

првостепени орган третирао као понављање поступка по тачки 5 члана 239. не дајући разлоге за овакав закључак, посебно имајући у виду садржину поднетог предлога за понављање поступка. Тужени орган се у образложењу свог решења ни једном речју не осврће на разлоге за понављање поступка, нити се бави благовременошћу поднетог предлога, иако је првостепени орган управо због тога и одбацио захтев (треба предлог) за обнову (треба понављање) поступка, као неблаговремен. Тужени не образлаже ни по ком основу је предлог поднет. Поред тога у образложењу оспореног решења нема ни једне речи навода жалбе, нити су ти наводи, супротно одредби члана 235 став 2 ЗУП-а цењени од стране туженог органа.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 41 став 2 у вези члана 38 став 2 Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, број 46/96) а у вези са одредбом члана 77 став 1 Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), тужбу уважио и поништио оспорено решење, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 61 Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, број 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.04.2010. године, 20 У 2155//10(2007)

Записничар
Весна Карановић,с.р.

Председник већа – судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Саво Босанац

ДМ